

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

hvorledes det videre samarbejde skal foregå. Man kan betegne det samarbejde, der nu foregår, som et eksperiment, som man vil lade løbe over et par år med henblik på derefter at afgøre, om der er behov for at ændre form og indhold af samarbejdet.

Med hensyn til samarbejdet om den økonomiske og monetære politik har både daværende markedsminister Nyboe Andersen og jeg selv fremsat erklæringer i Bruxelles. Man kan spørge, hvorfor disse erklæringer er blevet fremført, når der endnu ikke er truffet endelig beslutning om, hvorledes samarbejdet om den økonomiske politik nærmere skal udformes. Der blev den 9. og 10. februar 1971 vedtaget en resolution om det fremtidige samarbejde, og de nuværende EF-medlemslande fandt det i den forbindelse rigtigt at fremsætte forskellige kommentarer, som nærmere skulle belyse deres holdning til de i resolutionen indeholdte mål. Det er ikke alene naturligt, men det er vel en pligt for de lande, som nu søger optagelse i Fællesskaberne, også at gøre det klart, hvad deres syn er på den nærmere udformning af dette samarbejde. Det er det, vi har gjort i erklæringerne om, at samarbejdet om den økonomiske politik ikke må kunne forhindre regering og folketing i at føre den fordelingspolitik, herunder skatte- og socialpolitik, som regering og folketing ønsker.

Den måde, det er sket på, har givet anledning til mytedannelser, idet mange har villet se en afvisning af de danske synspunkter i det svar, som EF's ministerråds formand, den italienske udenrigsminister, Aldo Moro, fremkom med i anledning af mine udtalelser på ministermødet mellem Danmark og EF den 9. november i år.

Dette kan der ifølge sagens natur ikke være tale om. De seks nuværende medlemslande har ikke truffet bindende beslutning om det fremtidige samarbejde, men alene opstillet forskellige mål, som de fleste af medlemslandene ydermere har fundet det nødvendigt hver for sig at kommentere i forbindelse med resolutionens vedtagelse. Hovedindholdet af hr. Moros svar var, at ministerrådet var af den opfattelse, at de danske ønsker og synspunkter kunne rummes inden for den fælles målsætning, og at man gik ud fra, at de danske udtalelser ikke tilsigtede at ændre disse mål.

Også Fællesskabernes nuværende medlemslande har sociale mål svarende til de danske, og diskussionen om, hvorledes de påvirkes af det økonomiske samarbejde, er mere en strid om midler end om mål. Ansøgerlandene har samme ret som de nuværende medlemslande til inden for rammerne af disse mål at arbejde for de synspunkter, som de mener er rigtige.

Danmark må naturligvis være tilhænger af et vidtgående samarbejde om den økonomiske politik, fordi vi i særlig grad er afhængige af de beslutninger, andre lande tager, og derfor er interesserede i, at disse spørgsmål drøftes internationalt. Sådanne drøftelser vil mest hensigtsmæssigt kunne finde sted inden for rammerne af Det europæiske Fællesskab. På det internationale valutariske område har de sidste års erfaringer klart vist, at der både er et stærkt behov for og en udpræget dansk interesse i at få et internationalt samarbejde lagt i faste rammer. Danmark vinder mere ved, at landenes beslutninger træffes i et internationalt samarbejde, end ved, at vi bevarer den rent formelle frihed til at træffe beslutninger på egen hånd. Denne frihed er kun alt for ofte lig med retten til at tilpasse sig udefra kommende begivenheder. Vi har alle interesse i at få medindflydelse på de beslutninger, der skaber sådanne begivenheder.

Jeg vil herefter gerne gøre nogle bemærkninger om det politiske samarbejde. Det er jo en kendsgerning, at debatten her i landet i høj grad har samlet sig om de politiske konsekvenser af Danmarks eventuelle indtræden i EF. Det er imidlertid vanskeligt at nå frem til en frugtbar meningsudveksling, fordi der ofte sker en sammenblanding af flere forskellige ting under etiketten politisk. I EF-landene tænker man først og fremmest på to ting, når man taler om de politiske sider af det europæiske samarbejde. Visse kredse koncentrerer interessen om den virkning, samarbejdet kan tænkes at få på den politiske struktur i medlemslandene, eller, sagt med andre ord, om de fælles institutioner i Bruxelles skal udbygges og styrkes, bl. a. ved at man henlægger flere og flere beslutningsområder under deres kompetence i stedet for at bevare dem under de enkelte landes nationale myndighed. Dette emne er de nuværende EF-lande ikke enige om.